

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβρεῦσαμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἐννακόσα καὶ δεκαποκτὼ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσμε.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅκτω φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅπως μερὴ—δέκα φράγχα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι ποιοῦμεν νόματα «Ρομηοῦ» ἀνελλιπῇ
μετὰ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξῆς θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη καὶ δεκάτη,
καὶ τοῦ Σιρατοῦ μας νίκη λαμπροτάτη.

Χίλια τετρακόσα καὶ τριανταεξή,
ζήτω τῶν Συμμάχων... ὦχι! ἀμάν καὶ ἄς φέξη.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλῆ, σ' αὐτὴν τὴν κα-
[ταιγίδα
πὼς εἶσαι ἄλλως ἄνθρωπος καὶ ἔχεις καὶ σὺ Πατρίδα;
Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλῆ, πὼς εἶν' Ἑλλὰς ἀκόμα,
ὅπου σὲ πόλεμο γυμᾷ,
καὶ δὲν σαπίζει, δὲν βρωμᾷ
σὰν θνησιμαῖον πτώμα;

Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλῆ, πὼς Βούλγαρος δὲν εἶ-
[σαι
καὶ οὔτε γιὰ τοὺς Χεσάψηφ τῆς Σόφρας συγκινεῖσαι;
Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλῆ, πὼς εἶν' Ἑλλὰς καὶ τώ-
[ρα
σὰν κόρη λευκοφόρα,
ὅπου τονίζει θούρια
καὶ πολεμεῖ βαρβάρους,
καὶ δὲν χαρίζει φρούρια
καὶ ἐδάφη σ' τοὺς Βουλγάρους;

Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλῆ, πὼς εἶν' Ἑλλὰς καὶ τώ-
[ρα,
καὶ ἔχει λεβέντικα παιδιὰ,

ὅπου μὲ δάφνινα κλαδιὰ
πεθαίνουν νικηφόρα;

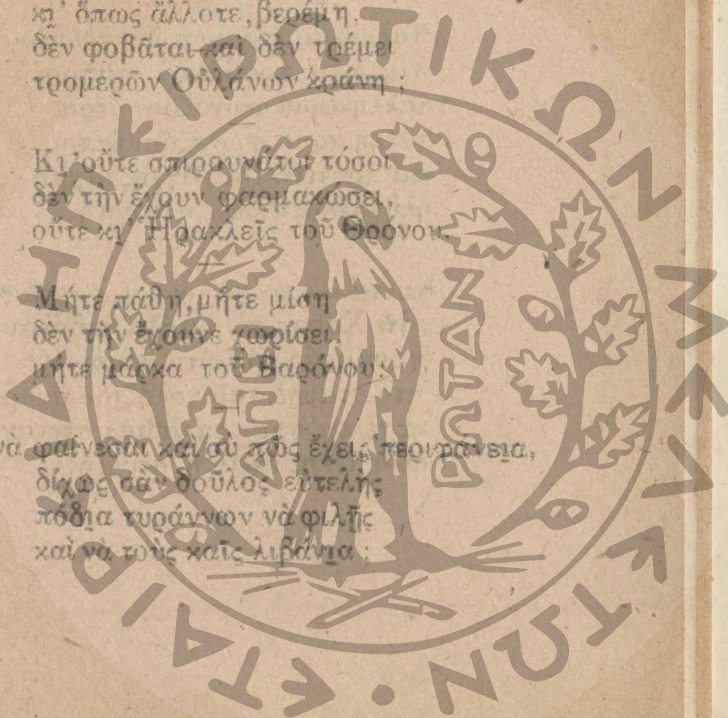
Θέλεις, ἀδελφέ, νὰ νοιώσης πὼς Ἑλλὰς ἀκόμη μένει,
πὼς Ἑλλὰς ἀκόμη εἶναι
μὲ τοὺς δυνατοὺς μαζί
κατὰ πάντα τιμημένη;

Πὼς καὶ σήμερ' ἄθλους κάνει,
καὶ ὅπως ἄλλοτε, βερέμνη,
δὲν φοβάται καὶ δὲν τρέμει
τρομερῶν Οὐλάνων κράνη;

Κι' οὔτε σπαρακτὰν τόσοι
δὲν τὴν ἔχουν φαρμακώσει,
οὔτε καὶ Ἡρακλεῖς τοῦ Θεόπου.

Μητὲ πᾶν, μητὲ μίση
δὲν τὴν ἔχουνε χαρίσει,
μητὲ μάκα τοῦ Βασίλου.

Θέλεις νὰ φαίνεσαι καὶ σὺ πὼς ἔχεις περὶ παλαιά,
δίχως σὰν δούλος εἰτελῆς,
πόδια τυράννων νὰ φιλεῖς
καὶ νὰ τοὺς καὶς λιβάνια;

Γ.

Ὁ Βούλγαρος ὁ προσφιλές,
ὁ Πεῶσος τῆς Ἀνατολῆς,
ποῦ τόσον ἐγαυρία.

Ἐπесе κάτω ταπεινός,
τὸν ἄφησε κι' ὁ Γερμανός
εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.

Κλάψετε τὸν Ἀρχουδιάρη,
ἦρε δυνατό ποδάρι
καὶ τοῦ' χάλασαν τὴ μούρη.

Ἦρε τὸν Τσαρίσκο μπόρα,
καὶ μὲ τὴν Ἐλεονώρα
λὲν πῶς τῶκοψε κουμποῦρι.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὴν εἰρήνη,
ὅπως βεβαιόνουν κι' ἄλλοι,
ἔμπορος χηνῶν θὰ γίνῃ
μὲ τὸν Ραδοσλάβωφ πάλι.

Κι' ὁ Φερδινάνδος κλαίει
τὰ τόσα του τὰ κλέη,
καὶ στοὺς Βουλγάρους λέει:

Ποῦναι τὰ μεγαλεῖα μας κι' ἡ δόξαις μας ἐκεῖναις;
μεγάλ' ἢ συφορέλια σας, μεγάλο καὶ τὸ χάλι μου,
γιὰ τοῦτο τώρα σκέπτομαι νὰ σώσω μὲ τῆς χῆνες
ὄχι τὸ Καπιτώλιον, ἀλλὰ τὸ καπιτάλι μου.

Δ.

Ζήτω τῶν Συμμάχων.. νίκης πανηγύρια...
μὲ κρασί καινούριο τράκα τὰ ποτήρια.
Σκούξετ' ἓνα ζήτω πανσυμμαχικό,
νίκη κι' ἐδῶ πέρα καὶ στὸ Δυτικό.

Ζήτω καὶ στὸν Ἀλεμπυ, ποῦ καὶ πάλι στήναι
νέας νίκης τρόπαια μὲς στὴν Παλαιστίνη,
φεύγει μὲ τὰ τέσσερα Τουρκαλῶς φεσάτος
καὶ λαμπρὸν ὀρθόνηται τοῦ Σταυροῦ τὸ κράτος.

Κύτταξε' στὰ μάτια τῆς χαρᾶς τὸ κλάμμα,
ἦραμε τῆς Σέρραις, ἦραμε τὴ Δράμα,
κι' ὅσα τῆς Ἀύλης οἱ Σέγκ εἶχανε χαρίσει,
ὁποῦ κι' οἱ Χεσάψηφ εἶχαν ἀπορήσει
πῶς ἐπῆραν χάρισμα τόσα ξένα μέρη,
κι' ἐσταυροκοπήθηκαν μ' ἓνα κι' ἄλλο χέρι.

Ζήτω στοὺς Συμμάχους,
κόσμος τριγυρίζει

Παρθενῶνων βράχους
καὶ πανηγυρίζει.

Ἐριννὺς μὲ μαῦρα φίδια γιὰ μαλλιά
κι' ἀναμμέναις δάδες
κυνηγοῦν φονιάδες...
τί Χριστὸς ἀνέστη, τί Λαμπρῆς φιλιά

Ζήτω τοῦ Στρατοῦ μας... λεβεντιά γοργή
τρέχει μὲ τὴ λόγχη καὶ θαυματουργεῖ.
Ζήτω τοῦ Στρατοῦ μας... στέψε τον, Ἑλλάς,
ποῦ καὶ πάλι δόξης ἔγινες κοιλάς.

Μέσ' ἀπὸ τὴν τέφρα βγαίνουν φύλλα φοίνικος...
ζήτω τοῦ Στρατοῦ μας... Τήνελλα καλλίνικος.
Ζήτω τοῦ Στρατοῦ μας... πάντο' ἐν ωμένους
νὰ γιορτάζῃ νίκαις, νᾶν' εὐλογημένους.

Ε.

Λύραις λιγεραῖς καὶ πάλι
κελαῖδοῦνε τοῦ Λευτέρη
τὸ μεγαλουργό κεφάλι
καὶ τὸ σιδερένιο χέρι.

Ὅλοι τὰ ποτήρια τράκα...
ζήτω κράζουν τοῦ πατέρα,
ποῦ τοῦ Πρώσου Σακαράκα
δὲν τὸν ἔσκιαξε φοβέρα.

Φύσα' λευθεριᾶς ἀγέρι...
ζήτω ζήτω τοῦ Λευτέρη
μὲ βοήν οὐρανομήκη.

Εἶναι δόξα του μεγάλη
μιάς Ἑλλάδος νέας πάλι,
μιάς Ἑλλάδος νέας νίκη.

Τώρα φτοῦ' στὰ ψέμματα
τῶν Βουλγαροσπόρων,
φτοῦ' καὶ στ' ἀναδέματα
μαύρων ρασοφόρων.

Τώρα πᾶν θὰ διαλαλήσουν κι' ὅλοι τοῦτ' οἱ καλογέ-
ροι
πῶς δὲν τρέβεται σιπέρι
διχῶς καπετὰν Λευτέρη.

Μὲ χαρὰς τοελλὸ μεθύσι μεθὰ σκλάβ' Ἀνατολή,
τὰ ποτήρια τράκα...
ὅ, τι χάλασαν πολλοὶ
τόφταισε μιὰ Βράκα.